

Cădere și ridicare

Cădere și ridicare

„El îmi înviorează sufletul". (Psalmul 23.3)

Obişnuinţa de a judeca mereu firea păcătoasă în lucrurile mici este secretul pentru a fi păzit de cădere. Este un lucru foarte neplăcut, însă foarte folositor, de a învăţa să ne cunoaştem. Apostolul Petru a fost cernut şi a trebuit să înveţe că încrederea pe care o avea în el însuşi era prima cauză a căderii sale. Nu numai că pînă la urmă Domnul l-a ridicat sufleteşte, dar a făcut din el un canal de binecuvîntare pentru alţii. „Paşte oile Mele" (Ioan 21.17), îi spune Domnul Hristos lui Petru.

Smerirea înaintea oamenilor este adesea cea mai bună dovadă de restabilire înaintea lui Dumnezeu. Dacă sufletul meu a pierdut legătura cu Dum-nezeu, inima mea firească va zice: „Trebuie să corectez cauza căderii înainte de a veni la Hristos". Însă El este plin de har şi, dacă noi ştim acest lucru, datoria noastră este de a veni din nou la El, imediat, aşa cum sîntem şi, în sfîrşit, să ne umilim adînc înaintea Lui. Numai în El şi prin El găsim ceea ce restabileşte inimile noastre.

Pentru a fi într-adevăr ridicat, creştinul trebuie să recunoască momentul în care sufletul său a părăsit legătura cu Dumnezeu, pentru a căuta voinţa lui proprie. Această legătură nu este pe deplin restabilă, „eu" şi voinţa sa nu sînt în întregime zdrobite, atîta timp cît creştinul n-a des-coperit punctul în care inima sa a început să-şi piardă sensibilitatea spirituală, lucru pe care prezenţa lui Dumnezeu ne face să-1 simţim.

Este foarte bine să ai grijă de treburile tale, dar să nu laşi ca ele să se așeze între sufletul tău şi Dumnezeu. Dacă nu te bucuri de El tot atît şi chiar mai mult ca altădată, caută cauza şi priveşte la El, „căci El dă un şi mai mare har" (Iacov 4.6).

Cît de adesea, absenta lui Dumnezeu ne face să simţim ceea ce simte El cînd nu l-am preţuit prezenţa! Dacă încercarea vine să se așeze între inimile noastre şi Dumnezeu, într-un fel care ar produce neîncredere, ea devine păcat. Ridicîndu-mă, Dum-nezeu poate tot aşa de bine să mă scape de greutăţi, cum poate să mă păzească de a-L supăra. Psalmistul nu zice: „Trebuie ca sufletul meu să fie ridicat înainte de a mă apropia de Dumnezeu", ci: „El îmi înviorează (ridică) sufletul" (Psalmul 23.3).

Urmăm adesea cu un pas rapid cărarea alune-coasă a păcatului, pentru că prima greşeală tinde să slăbească în suflet autoritatea şi puterea, care singure ne pot împiedica de a face alte greşeli mai grave: este vorba de Cuvîntul lui Dumnezeu, unit cu conştiinţa prezenţei Domnului Hristos, care comunică acestui Cuvînt toată puterea practică asupra inimilor noastre.

Este foarte important ca viaţa noastră lăuntrică să fie menţinută la înălţimea activităţii noastre de afară, altfel sîntem aproape de o cădere spirituală.

Te miri cînd vezi ce poate să creadă un om lăsat la puterile lui, fără a fi păzit de Dumnezeu, acolo unde Vrăjmaşul îşi arată puterea. Noi vorbim de simţul comun şi de raţiune (lucruri foarte preţioase în ele însele), însă Biblia ne învaţă că Dumnezeu singur este Cel care poate să ni le dea sau să ni le păstreze.